

24 Δεκεμβρίου 2019

Μητροπολίτης Προικοννήσου Ιωσήφ: Χτυπούν ξανά γλυκόλαλα οι καμπάνες

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ακόμα μια φορά γιορτάζουμε Χριστούγεννα! Χαράς κι ελπίδας χαραυγή στον κόσμο απ' άκρη σ' άκρη! Και στις καρδιές των Χριστιανών γλυκασμός, παραμυθία και ευφροσύνη μυστική, που ο «Μεγάλης Βουλής Άγγελος» (Βλ, Ησαΐα 9: 5) αφειδώλευτα επιδαφιλεύει!

Χτυπούν ξανά γλυκόλαλα οι καμπάνες οι Χριστουγεννιάτικες, κι εκεί που η φωνή τους ακούγεται ελεύθερα, κι εκεί που γίνεται προσπάθεια να καταπνιγεί, και διαλαλούν επίμονα το «ευαγγέλιον», το χαρούμενο μήνυμα, ότι «Θεός εφανερώθη εν σαρκί»! (Α' Τιμ. 3: 16) «Ήλιος εν σπαργάνοις»! «Ετέχθη ημίν σήμερον Σωτήρ»! (Λουκ. 2: 11) «Χριστός γεννάται»! Ακουε γη του τέλος του εικοστού αιώνα! Ενωτίζου(βάλτο στ' αυτιά σου) εποχή κενή, άδεια από αγάπη, από κατανόηση, από ελπίδα! Νιώστε το άνθρωποι, που τα χείλη σας ξέκαψαν από τη δίψα τής χαράς - που τα γόνατά σας λύθηκαν από την πείνα της δικαιοσύνης που η καρδιά σας σκίστηκε από την αγωνία για ειρήνη!

Τούτη τη νύχτα την ιερή, «την άγια νύχτα την αστερομάτα», «συγκαταβαίνει ο Σωτήρ τω γένει των ανθρώπων» και προσλαμβάνει τη φύση μας, και ντύνεται τη φτώχεια μας, και περιβάλλεται την ασθένεια μας, για ν' αναλάβει την αμαρτία μας. Να σπάσει τις αλυσίδες μας. Να θεραπεύσει τα πάθη μας. Να φωτίσει το δρόμο μας. Να στεγνώσει το δάκρυ μας. Να κατανοήσει «εν τη ίδια σαρκί» το δράμα μας. Να σηκώσει τον σταυρό μας. Να ενισχύσει το «ησθενικός»· να σωματοποιήσει το «κακώς έχον»· να καταδήσει το «συντετριμμένον»· να

αποστρέψει το «πλανώμενον»· να ζητήσει το «απολωλός» και να κατεργαστεί μόχθω το «ισχυρόν»! (Πρβλ. Ιεζεκιήλ 34: 4). Να «λογοποιήσει» τη ζωή μας! Να δώσει νόημα αιώνιο στην ύπαρξή μας! Να νεκρώσει τον θάνατο! Να πηγάσει για μας κρουνούς ζωής και αφθαρσίας!

Έλα, αστέρι, Άγγελε Κυρίου Παντοκράτορος, να οδηγήσεις τα βήματά μας στην αγία Βηθλεέμ! Ελάτε, Ποιμένες άγιοι, «πτωχοί τω πνεύματι» (Ματθ. 5: 3) και ταπεινοί τη καρδιά, να μας δείξετε το θεοδέγμον (αυτός που δέχτηκε μέσα του το Θεό) σπήλαιο, τον στάβλο όπου ταπεινώθηκε και «εκένωσεν εαυτόν» (Φιλιπ. 2: 7) ο υπερένδοξος Θεός! Κοπιάστε, Μάγοι θεόφρονες, εραστές της Σοφίας και της Αλήθειας του Θεού, να μας πληροφορήσετε τα περί Ιησού! Αγία, νοερή, φύση ασώματη Αγγέλων κι Αρχαγγέλων, έλα να μας μυσταγωγήσεις στων μυστηρίων το Μυστήριο, το «πάντων καινών καινότατον, το μόνον καινόν υπό τον ήλιον»!

Έλα, παμπόθητο προσκυνητό Νήπιο, ο Παλαιός των Ημερών, Αδωναΐ Σαβαώθ (Κύριε των δυνάμεων), έλα στη σπηλαιώδη και ακάθαρτη καρδιά μας και ανακλίσου στη φάτνη της ψυχής μας την ευτελέστατη και παθοβριθή! Έλα και φώτισε το εν ημίν σκότος! Έλα και κατάκαψε τα φρυγανώδη πάθη της σάρκας μας! Έλα και διάλυσε την αχλύ των πταισμάτων μας! Έλα και σβήσε «τα πεπυρωμένα βέλη του πονηρού, τα καθ' ημών δολίως κινούμενα»! Έλα να κάμεις το δάκρυ μας ιάμα! Τον στεναγμό, χαράς τραγούδι! Την οίησή μας, κένωση! Τα κρίματά μας, στάχτη!

«Δόξα εν υφίστοις Θεώ, και επί γης ειρήνη εν ανθρώποις ευδοκία»!

Ο ύμνος ο θεοπρεπής, ο αγγελόψαλτος, που αντιλαλεί εξίσου όμορφα και στους μεγάλους, τους καθεδρικούς ναούς των πόλεων, και στα ταπεινά αιγαιοπελαγίτικα εκκλησάκια⁷ και στα θυσιαστήρια τα ιερά που είναι μέσα στον κόσμο, και στα πανσέβαστα «καθολικά» των Ιερών «Σεμνείων» (μοναστηριών) της Ορθοδοξίας μας, «ξένον άκουσμα» και «μελωδία ενός κόσμου άλλου», δονεί τις ψυχές και συνταράσσει γαληνώς καρδιές και συνειδήσεις, όσων δεν έκλιναν γόνυ στον Βάαλ όσων μπορούνε ακόμα με ειλικρίνεια να λένε στον Εμμανουήλ: «Σοι μόνω αμαρτάνομεν, αλλά και Σοι μόνω λατρεύομεν ουκ οίδαμεν προσκονείν θεώ αλλοτρίω»...

Στο κάλεσμα του άλλου εκείνου ωραίου ύμνου, της Καταβασίας, που είναι υφασμένη με υφάδι τα λόγια του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου: «Χριστός γεννάται, δοξάσατε⁷ Χριστός εξ ουρανών, απαντήσατε· Χριστός επί γης, υψώθητε!...», ο λαός μας, στο ποσοστό που δεν έχει υποστεί οθνεϊαν(ξένη) αλλοίωση «απρεπεστάτην» από το κοσμικό και σαρκικό πνεύμα της Δύσεως, το οποίο σαν λίβας απειλεί τον ιερό λειμώνα της Ορθοδοξίας, ο αναλλοτρίωτος λαός

μας, ανταποκρίνεται «ανατολικά και ορθόδοξως». όπως θάλεγε κι ο Μακρυγιάννης. Σπάει το φράγμα της γαλοπούλας, των γλυκισμάτων, των δώρων και των γλυκερών χριστουγεννιάτικων τραγουδιών της Εσπερίας, και αναζητά αυτό τούτο το πανάγιο πρόσωπο του Μεσσία! Πετάει από πάνω του τα ράκη της αμαρτίας με υπαρξιακή μετάνοια και καθαρή εξομολόγηση, ντύνεται το ευπρεπέστατο ένδυμα της υψοποιού ταπεινώσεως, στολίζεται με τα πολύτιμα κοσμήματα της αγάπης, αρωματίζεται με τα μύρα της συγγνώμης, στηρίζεται στη βακτηρία της ελεημοσύνης και προχωρεί για τη θολόχτιστη ορθόδοξη εκκλησιά, όπου η γη μας γίνεται ουρανός κι ο ουρανός συγκαταβαίνει, και γίνεται ανάκραση ανθρώπινου και θείου, κατά το θέλημα της αγάπης και της φιλανθρωπίας τού Τριαδικού Θεού!

Κι ενώνει ο λαός μας στη Λειτουργία τη Χριστουγεννιάτικη τη φωνή του με τα «Δόξα εν υψίστοις» των Αγγέλων, και προσκυνεί με τους Ποιμένες και τους Μάγους τον Σαρκωμένο Λόγο του Θεού. Ανοίγει το στόμα του και δέχεται τον θείο μαργαρίτη, και γίνεται η καρδιά του Σπήλαιο και η ψυχή του Φάτνη, και ανακλίνεται εκεί ο «Αχώρητος παντί» και τον γεμίζει με ειρήνη, τον πλημμυρίζει με φως, τον καταιονίζει(τον λούζει) με ζωή, τον ενδύει «αφθαρσίας ευπρέπειαν»!...

Πώς να σταθούν δίπλα σε όλα τούτα, τα «ρεβεγιόν» και τα ανόητα, δήθεν χριστουγεννιάτικα, «σουαρέ», που ο κενός, ο απνευμάτιστος, ο υλόφρων, ο δίχως Θεό κόσμος λογαριάζει για γιορτασμό των Χριστουγέννων; Εκάς(μακρυά) οι ξενόφερτες συνήθειες και τα οθνεία αήθη ήθη που απογυμνώνουν την εορτή μας, τη «μητρόπολη των εορτών» -κατά τον ιερό Χρυσόστομο- απ' όλο το πνευματικό της περιεχόμενο, απ' όλο το άφθαρτο μεγαλείο της, και τη μεταποιούν σε ευκαιρία αμαρτωλού γλεντιού και μάταιων απολαύσεων! Όσοι ποθούν τα υψηλά, όσοι φρονούν τα θεία, όσοι πιστοί του Ευλογητού, «...νουν καθαρθέντες, τω βίω προσενέγκωμεν αρετάς αντί μύρου, προευνεπίζοντες πιστώ των Γενεθλίων τας εισόδους επί των ψυχικών θησαυρι-σμάτων»(αφού καθαρίσουμε το νου μας, ας προσφέρουμε αντί μύρο αρετές, προετοιμάζοντας κατάλληλα με πίστη τον ερχομό των Γενεθλίων του Χριστού, στολισμένοι με ψυχικούς θησαυρούς) κατά πως η θεοπρεπής υμνολογία των Χριστουγέννων μας παρακινεί...

Πηγή: Μητροπολίτης Προικοννήσου Ιωσήφ, «Οσμή ζωής», εκδ. Άθως.